సినీరచన – నాడూ, నేడు

అనుభవాల కలంనుంచీ అనేక విషయాలు

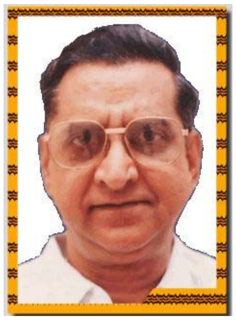

1931 లో 'భక్త ప్రహ్లాద' నాటకాన్ని కెమేరా ముందు ప్రదర్శించారు. ఎంతో కొంత సినీమా గురించి అవగాహన ఉన్న పెద్ద మనిషి, ఓ ఎడిటరూ దాన్ని ప్రదర్శన యోగ్యం చేశారు. నాటకాన్ని చూడటానికి అలవాటు పడిన ప్రేక్షకులు - అదే నాటకాన్ని, నటుల్నీ, పద్యాల్నీ తెరమీద కదిలే బొమ్మలు చూపుతుంటే అబ్బురంగా చూసి ఆనందించారు. ఈ విధంగా సినీరంగంలోకి దొడ్డిదారిన నాటకరంగం ద్వారా సినీ రచయిత రంగ ప్రవేశం చేశాడు.

అలనాడు సి.పుల్లయ్యగారు 'పాదుక' నాటకంలో నటించిన నటుల్ని కలకత్తా తీసుకెళ్ళి కెమేరా ముందు నిలిపారు. ఆ రోజుల్లో ఎవరికీ సినీమాకి కావలసిన ఇతివృత్తాన్నో, ప్రక్రియనో తయారు చేసుకోవాలనే ఆలోచన ఉన్నట్టు కనిపించదు. కొత్త ప్రక్రియని లొంగదీసుకోవటం, ప్రేక్షకులు ఆనందించే ఇతివృత్తాలను అందించడం - ఇదే లక్ష్యం. అదృష్టవశాత్తూ - ప్రేక్షకులు ఆనందించే ఇతివృత్తాలు మృష్టాన్న భోజనాలలాగ నాటకరంగంలో కనిపిస్తున్నాయి. ప్రఖ్యాత హాలీవుడ్ దర్శకులు సిసిల్ బి.డి.మిల్లీ ఓసారి 'టెన్‌కమాండ్‌మెంట్స్' గురించి ప్రస్తావిస్తూ "రెండు వేల సంవత్సరాలుగా జన బాహుళ్యంలో ఉచితంగా పబ్లిసిటీ సంపాదించిన క్రీస్తు కథని నేనెందుకు వదులుకోవాలి?" అన్నారు.

చాలా మందికి కోపం రాకుండా ఉంటే - నిన్న మొన్నటి దాకా అప్పుడప్పుడు - అలవాటు మరిచిపోతే తప్ప నటులూ నాటకాన్నే కెమేరా ముందు ప్రదర్శిస్తున్నారు. Cinema is an accident on the screen. ఇలా చెపుతున్నప్పుడు - మన రచయితల, దర్శకుల సామర్ధ్యాన్ని కించపరచడం ఉద్దేశం కాదు. ఎందుకనో మొదటి నుంచీ - కేవలం సంభాషణలు రచన చేసే పని రచయితదీ, వాటిని తెరమీదకి మలిచే పని దర్శకునిదీ అయి కూచుంది. This has become an unwritten rule.

నిజానికి - సినీమాని కాగితం మీద చిత్రించే దర్శకుడు రచయిత, సెల్యులాయిడ్ మీద రచించే రచయిత దర్శకుడు అన్నాను నేను. మంచి సినీమాలో ఈ రెండు పనులూ ఇద్దరూ చేస్తుండాలి. లేకపోతే ఆ చిత్రం రాణించదు.

స్క్రీన్‌ప్లే సాధారణంగా ముగ్గురు కలయికతో రూపుదిద్దుకుంటుంది. ముగ్గురి మేధస్సు సమన్వయం అది. రచయిత, దర్శకుడు, ఎడిటరు. గొప్ప స్క్రీన్‌ప్లేలన్నీ ఈ ముగ్గురి సమన్వయంతో తయారయినవే. ఏ విదేశీ చిత్రంలోనయినా ఈ ముగ్గురి పేర్లూ లేనిదే స్క్రీన్‌ప్లేని పేర్కొనడం జరగదు. 'షిండ్లర్స్ లిస్ట్' లాంటి అద్భుతమైన చిత్రానికి స్టీవెన్ స్పీల్‌బర్గ్ ఆస్కార్ బహుమతిని పుచ్చుకుంటూ ఆ చిత్రానికి స్క్రీన్‌ప్లే రాసిన రచయితకి పెద్ద పీట వేసారు.

ఎర్నెస్ట్ లేమన్, ఆల్ఫ్రెడ్ హిచ్‌కాక్, ఎల్మర్ రైస్, టెన్నిసీ విలియమ్స్, షిడ్నీ షెల్డన్ గొప్ప స్క్రీన్‌ప్లే రచయితలకి ఉదాహరణలు. స్క్రీన్‌ప్లే లో ఎడిటింగు అవగాహన ప్రాణపదం, ఆయువుపట్టు. అందుకనే గొప్ప ఎడిటర్స్ గొప్ప దర్శకులు కావడాన్ని చరిత్ర చెపుతుంది. బిమల్‌రాయ్, హృషీకేష్ ముఖర్జీ,

రాజకపూర్, ఆదుర్తి సుబ్బారావు లాంటి వారిని ఇక్కడ గుర్తుచేసుకోవచ్చు.

20th Century Fox అధినేత డెరిల్ జానక్ ఒకప్పుడు మామూలు రచయిత. రచయితగా హాలీవుడ్‌లో రాణించలేకపోయాడు. తర్వాత ఫాక్స్ స్టూడియోల అధినేత అయాడు. ఆయన కాంట్రాక్టులో ముఖ్యభాగం - ఏ దర్శకుడు ఎంత గొప్ప చిత్రాన్ని తీసినా చివరలో దాన్ని ఎడిట్ చేసే హక్కు ఆయనదే. ఆకారణంగానే ఆల్ఫ్రెడ్ హిచ్‌కాక్ ఆ స్టూడియోకి చిత్రాలు తీయడానికి నిరాకరించాడు.

నేను అన్నపూర్ణా ఆఫీసులో మొదటిసారిగా కె.వి.రెడ్డిగారి 'దొంగరాముడు' స్క్రీన్‌ప్లే చదివాను. అద్భుతమైన స్క్రీన్‌ప్లే రచయితలలో కె.వి.రెడ్డిగారొకరు. అయితే దక్షతతో ఇందాక చెప్పినట్టు కాకపోయినా, మనసులో ఒక రూపాన్ని దిద్దుకుని కాగితం మీద దాని స్వరూపాన్ని తెచ్చే మరో గొప్ప స్క్రీన్‌ప్లే రచయిత కె.ఎస్.ప్రకాశరావుగారు. నా ఉద్దేశంలో 'తాసిల్దారుగారమ్మాయి' ఒక నమూనాగా చెప్పుకోదగినంత విలక్షణమయిన స్క్రీన్‌ప్లే. నా అనుభవంలో స్టూడియోలో అడుగుపెట్టే ముందు నిర్దుష్టంగా కెమేరా కదలికలతో సహా పేపరు మీదకి తెచ్చుకునే మరో డైరక్టరు ఒకాయన ఉన్నారు. ఆయన ఎన్టీరామారావు. ఆయన రామాయణం స్క్రీన్‌ప్లేని, సంభాషణల్ని నాకు స్వయంగా చదివి వినిపించగా విన్నాను. ఎప్పుడో బాపూగారు డైలాగ్ పేపరు మీద ఆయా షాట్ల స్కెచెస్ వేసుకోవడం చూశాను. అలాంటి పనినే సత్యజిత్ రే చేసేవారట. ఇదంతా విపులంగా చెప్పడానికి కారణం - అందరూ ఒకే విధంగా స్క్రీన్‌ప్లే రాసుకోనక్కర్లేదు. ఒక్కొక్కరికి ఒక్కో ఒడుపు ఉంటుంది. వైవిధ్యం ఉంటుంది.

కానీ దురదృష్ట వశాత్తూ మన రచయితలకి షాట్ గురించి ఆలోచించే అవకాశాన్ని కూడా ఏ దర్శకుడూ కల్పించినట్టు కనిపించదు. నా తరంలో మాట నేను చెప్పేది. "మీరు సంభాషణలు రాసి ఇవ్వండి సార్ దర్శకుడు వాటిని చూసుకుంటారు" అంటారు. కానీ దర్శకుడు చెయ్యాల్సిన పని రచయిత ముందుగా పేపరు మీద చెయ్యాలని చాలా మందికి తెలియదు. మీరు క్షమిస్తే చాలా మంది దర్శకులకే తెలీదు.

మన సినీరచనకి ఓ ఉదాహరణని ఉట్టంకిస్తాను. సాధారణంగా మన రచయిత ఇలా రాస్తాడు.'

'పెద్ద భవనం అది. పోర్టికోలో కారు వచ్చి ఆగింది.

భవనం మెట్ల మీద ఒకావిడ నిలబడి ఉంది.

కారులోంచి శేఖర్ దిగాడు. సరాసరి వెళ్ళి ఆమె కాళ్ళకి నమస్కరించాడు.

శేఖర్: అమ్మా!

నవ్వు వినిపించింది. శేఖర్ ముఖంలో ఆశ్చర్యం.

అటు చూశాడు. వామనరావు దగ్గరికి వచ్చాడు.

వామన: ఆమె అమ్మ కాదు బాబూ, అమ్మ అని పదిమందిని నమ్మించడానికి నేను నిలబెట్టిన బొమ్మ. ఇక నుంచీ ప్రపంచానికి ఆమే నీ అమ్మ.

శేఖర్ ముఖంలో షాక్.

ఇదీ ధోరణి. నిజానికి స్క్రీన్‌ప్లే ఇలా సాగాలి.

వైడ్ యాంగిల్ షాట్ - పెద్ద భవనం.

కెమేరా పోర్టికో మెట్ల మీద నిలబడిన స్త్రీ వెనుక ఉంది. (సజెషన్ షాట్)

అంటే ఫ్లోర్ గ్రౌండులో స్త్రీ వీపు తెలుస్తోంది. దూరం నుంచీ కారు కెమేరా వైపు వస్తోంది. పోర్టికోలో ఆగింది.

మిడ్ షాట్ - కారులోంచి శేఖర్ దిగాడు. కెమేరా వైపు చూశాడు.

కౌంటర్ మిడ్ షాట్: స్త్రీ మూర్తి తెలుస్తోంది. ఆమె ముఖం మీద నీడ. ముఖం స్పష్టంగా తెలియడం లేదు.

దాదాపు ఇలా సాగాలి. నిజం చెప్పాలంటే చాలా మంది సినీ రచయితలు ట్రాలీ గురించీ, టాప్ యాంగిల్ షాట్ గురించీ ఆలోచిస్తారనుకోను. ఆపని డైరెక్టర్‌దీ అని వారి భావన. నిజానికి చాలామంది భావన అదే.

మొదట్లో సినిమా టెక్నిక్ బొత్తిగా వంట పట్టని రోజులు. అయినా సినిమాల్ని ప్రజలు ముమ్మరంగా చూశారు. ఎందుకు? తెరమీద కదిలే బొమ్మల కొత్తదనం. అంతకుమించి తమకు ఇదివరకే తెలిసిన - స్టేజి నటులు చూపే నటన అవే సన్నివేశాలు.

ఇంకా చెప్పాలంటే ప్రజాజీవనంలో నలిగిన పౌరాణిక, చారిత్రిక ఇతిహాసాలూ, కథలూ - పల్నాటి యుద్ధం, బొబ్బిలి యుద్ధం, కాశీమజిలీ కథలు, కాటమ రాజు కథ, దేశింగు రాజు కథ - ఏదయినా కానీ. ఇతివృత్తం సినీమాకి బలమైన గ్యారంటీ. టెక్నిక్ లోపాల్ని భర్తీ చేసే ఆయుధం. ప్రజల మోజు మరొక గొప్ప ఊతం.

మెల్ల మెల్లగా సాంఘిక సమస్యలు, ఇతివృత్తాలు వచ్చాయి. అవీ బలమయిన, అతి స్థూలమయిన ప్రాచుర్యంలో ఉన్న ఇతివృత్తాల నకళ్ళు. పురాణ పురుషులకి మోడరన్ చొక్కాలు తొడిగారు. శ్రీరాముడు అవతార పురుషుడు. ఏకపత్నీవ్రతుడు. రామారావు ఆదర్శమూర్తి. ఏకపత్నీ వ్రతుడు. తగాదా లేదు. అర్జునుడు అన్నగారి మాట జవదాటడు. వెంకట్రావు అన్న రాఘవయ్య మాట జవదాటడు. హరిశ్చంద్రుడి సత్యవాక్య పరిపాలనకే అంతిమ విజయం. అప్పలాజు నిజాయితీకే అంతిమ విజయం. ఇవన్నీ స్థూలమయిన మెలోడ్రామాలు. సావిత్రి యముడితో పోరాడి మొగుడి ప్రాణాన్ని రక్షించుకున్న మహా పతివ్రత. అప్పలమ్మ కూడా అంతే. ఆమె చివరలో గ్రామ దేవత అయింది. హిందీలో అయితే 'మదరిండియా' అవుతుంది. ఈ కథ రాణించకుండా పోయే అవకాశం లేదు. రావణుడు చివరికి మరణించాలి. అతను దుర్మార్గుడు కనుక. మోతుబరి నాగరాజూ మరణించాలి. అతడు చెడు ప్రవర్తన కలవాడు కనుక. పేర్లు స్టైబిలైజ్ అయిపోయాయి. దుర్మార్గులంతా - నాగరాజు, ఫణీంద్ర, జగ్గూలు. హీరోలంతా - సత్యం, రామారావు, శివయ్య, విష్ణుమూర్తి. స్త్రీలయితే సీత, సావిత్రి, అనసూయ, పద్మిని. ఇవన్నీ గ్యారంటీ ఇతివృత్తాలు. హీరో 'సత్యానికే జయం' అని పాట పాడతాడు. హీరోయిన్ మంగళ సూత్రం తన ప్రాణం కన్నా ఎక్కువని ఆవేశపడుతుంది. పాతివ్రత్యాన్నీ, ఏకపత్నీవ్రతాన్నీ, వెంకటేశ్వరస్వామిని సినీమావాళ్ళు వాడినంత విరివిగా నిజజీవితంలోనూ ఎవరూ ఉపయోగించరేమో. ఇవి ఆయువుపట్లు.

అయితే సమాజ ధోరణి మారి అవినీతి, అక్రమాల ప్రభావం హెచ్చినప్పుడు మరికొన్ని కొత్త ఇతివృత్తాలు ఉద్భవించాయి. వీటిలో పీడించే పంచాయితీ ప్రెసిడెంటు నాశనం కావాలి. రిక్షా లాగే యాదగిరికి న్యాయం, జరగాలి. ఎర్రజెండా మీద పాట ఉండాలి. డప్పు మోగాలి. జనసందోహం ఊరేగాలి. ఇది సినీమావారికి తెలిసిన, లేదా ప్రేక్షకుడిని బులిపించగల మరో మత్తుమందు. సమస్యకి పరిష్కారం విధ్వంసమే. ఇది గల్లా పెట్టిని దృష్టిలో ఉంచుకుని ప్రేక్షకులకి మప్పిన స్టయిలైజ్డ్ వామ పక్ష సిద్ధాంతపు సినీమా రుచి.

అంటన్ చెఖోవ్ 'స్లీప్', డోస్టవిస్కీ 'ఓవర్‌కోట్' స్థాయి కథలు ఎవరికీ అక్కరలేదు. వారికి కావల్సింది crude generalisation. ఆ మాటకి వస్తే ముందు చెప్పిన కథలూ అంతే. కాలేజీ లెక్చెరర్ దగ్గర్నుంచీ, మిల్లు కూలీదాకా, ఆఫీసు ఉద్యోగి నుంచీ, ఇల్లాలి వరకూ చిత్రం రక్తి కట్టాలంటే ఇతివృత్తం వీలయినంత జనరలైజ్ కావాలి.

న్యాయం వర్ధిల్లాలి అనడం సులువు. అది అందరూ ఆశించే, అర్థంచేసుకునే స్లోగన్.

కాగా సినీమా ప్రేక్షకులు - ఎక్కువగా మధ్యతరగతి, క్రింది తరగతి వర్గానికి చెందినవారు. వీరికి జీవితంలోనూ, కళలోనూ మెలోడ్రామాయే ప్రాణం. ఏనాటికయినా దుర్మార్గుడయిన ఆఫీసరు బదిలీ కావాలని, డబ్బు ఎగ్గొట్టే రిక్షా యజమాని కాలు విరగాలని - తద్వారా అతనికి బుద్ధి రావాలని ఆశిస్తాడు. తను నిత్య జీవితంలో చెయ్యలేనివీ, చెయ్యాలని కలలు కనే పనులన్నీ తెర మీద హీరో చెయ్యడం అతనికి ఉపశమనం. దొంగ సెక్యూరిటీ!

రాణించిన ఇతివృత్తాలు పదే పదే పేర్లు మార్చుకుని ప్రేక్షకుల ముందుకు వచ్చాయి. నేనే నా కెరీర్‌లో ఓ కథని నాలుగుసార్లు రాశాను. అన్ని పౌరాణిక ఇతివృత్తాలకీ సాంఘికమయిన నమూనాలు వచ్చాయి. అవి రాణించాయి. ఉమ్మడి కుటుంబం, భర్త పోయిన పతివ్రత కథ, పట్టెడన్నం తిన్న స్వామి భక్తి, దేశభక్తి, త్యాగం - ఇవన్నీ సేఫ్ కథలు.

పతివ్రత శ్రీలక్ష్మమ్మ కథని ఇద్దరు నిర్మాతలు ఒకేసారి తీశారు. రైతుల కథలు కోకొల్లలు. పీడిత వర్గ విజయాల మీదే కొందరు బాంకు ఎకౌంట్లు పెంచుకున్నారు. కమ్యూనిస్టు నిర్మాతలు కూడా

వెంకటేశ్వర స్వామి మీదే ముహూర్తం షాట్ తీశారు. నిజానికి వెంకటేశ్వరుడు సినీమా వారికి కొంగు బంగారం. ఇది వారికి హిపోక్రసీ కావచ్చు. కాని ప్రేక్షకులకి అలవాటయిన ప్రపంచం.

పౌరాణిక ఇతివృత్తాలను దాటి సాంఘికాల వైపు నడిచిన రోజుల్లో కూడా రచనలో పౌరాణిక ఇతివృత్తాల ఛాయలు మిగిలాయి. 1940 ప్రాంతాల్లో వచ్చిన కాశీమజిలీ కథ గొల్లభామ. ఓ రాజుగారు గుర్రం మీదపోతూంటే ఆమె చల్లకుండ పగిలి ఆయన మీద చిందింది. కోపంగా చూశాడు.

రచయిత అక్కడ పద్యం రాశాడు.

భూపతి చంపితిన్ మగడు భూరి భుజంగము జేత చిక్కెనే
ఆపద చెంది ఉదయార్కుని పట్టణ మేగి వేశ్యనై
పాపము గట్టుకొంటి, ఆట పట్టి విటుండయి రాగ జూచి
తాపము జెంది అగ్నిబడి దగ్ధముగాకిటు గొల్లభామనై
ఈ పని కొప్పుగొంటి, నృపతీ వగపేటికి చల్ల చిందినన్

ఆరోజుల్లోనే కథంతా ఫ్లాష్‌బాక్‌లో చెప్పారు. అదీ అప్పటి పురోగతి.

ఇవాళ ప్రేక్షకులకి చెప్పు తీసి కొట్టినట్టు హత్తుకోవాలని 'నా సెల్యూలర్ ఫోనా, లేడీస్ టాయిలెట్ సోపా' అని రాస్తున్నారు గానీ - ఆ రోజుల్లో - అంటే ఛందస్సు నడుం విరగ్గొట్టమని కవులు రొమ్ములు విరుచుకున్న రోజుల్లో సాంఘిక ఇతివృత్తంలో పద్యం పాడితే రాణించింది. ఆ సినీమా ముమ్మరంగా వసూళ్ళు చేసింది.

మరీ 'ఘటోత్కచ అనే సినీమాలో రాక్షసులు'పిబ మధురం, మనోహరం - పిబ జ్ఞతి పిబ పిబ ' అని పాడారు.

ఈ రోజుల్లో ప్రేక్షకులను రంజింపచేయడానికి దేబిరింపు ఎక్కువయింది. అభిరుచి దారిద్ర్యం చోటు చేసుకుంది. బాడ్ టేస్టుకి సినీమా వాళ్ళు సాకులు వెదుకుతున్నారుగానీ, ఈ దేశంలో 1940 ప్రాంతంలో పై పల్లవిని ప్రేక్షకులు చూశారు. ఆనందించారు.

ప్రేక్షకులకి అవసరమయిన ఇతివృత్తాన్ని గర్వంగా అలంకరించే దశనుంచీ ప్రేక్షకుల ఆనందానికి ఇతివృత్తాన్ని దొంగ తోవలు పట్టించే దశకి సినీమా జారిపోయింది. సినీమా కూడా క్రమంగా వినియోగ వస్తువయిపోయింది.

టెక్నిక్ ఊహించనంత గొప్పగా పెరిగిపోయింది. సాంకేతిక నిపుణులు ఏ దేశం వారికీ తీసిపోనంత స్థాయిని సాధించారు. కథ గ్లోబలైజ్ అయింది. విశాఖలో ఉద్యోగం చేసే వెంకట్రావు అనే హీరో సుగుణని ప్రేమించి స్విట్జర్లాండులో పాట పాడతాడు. పాడాలని ప్రేక్షకులు ఎదురుచూస్తారు. టెక్నిక్, డబ్బు, అలరించాలనే ఆతృత కారణంగా ఇతివృత్తం వల్గర్ అయింది Idealistic hero మారి dialectical hero వచ్చాడు. ఇతివృత్తంలో మెలో డ్రామాకి బదులు అట్టహాసం పెరిగింది. సమస్యలు వెనకబెంచీలోకి పోయాయి. ప్రజల ఆదర్శాల్లోంచీ ఆలోచనల్లోకి, అక్కడి వారి కలల్లోకి, వారి ఊహాగానాలలోకి ఇతివృత్తం పరకాయ ప్రవేశం చేసింది. తత్కారణంగా వాస్తవికతని పోగొట్టుకుంది. అయినా గిల్టు నగకి మెరుగులు దిద్దినట్టు టెక్నిక్ సినీమాకి అలంకరించి బుకాయించాలని చూస్తోంది.

టెక్నిక్ సహకారం లేని రోజుల్లో బలమయిన generalised themes, టెక్నిక్ మాత్రమే కాపాడే అవాస్తవికత దాకా సినీమా ప్రయాణం చేసింది. ఇది మన దేశానికీ, భాషకీ మాత్రమే కాదు ప్రపంచ సినీమాకీ - ముఖ్యంగా హాలీవుడ్‌కీ వర్తిస్తుంది. అయితే నలుగురితో చావు పెళ్ళితో సమానమని చంకలు గుద్దుకునే దురదృష్టమిది.

ఓ అన్నగారు తమ్ముడు ప్రేమించిన అమ్మాయినే ప్రేమించాడు. తమ్ముడు ప్రేమిస్తున్న కారణంగా అతని మీద ఈర్ష్యనీ, అసహనాన్నీ పెంచుకున్నాడు. ఆ పిల్లను అనుభవించబోయాడు. గ్రహించి ఎదురించబోయిన తమ్ముడిని చంపాడు. తెలుసుకున్న ఆ అమ్మాయి అతన్ని చంపింది. ఈ కథని ప్రస్తుతం తమిళ ప్రజలు ముమ్మరంగా చూస్తున్నారు. డబ్బింగ్ చేసిన చిత్రాన్ని తెలుగు ప్రజలూ చూస్తున్నారు. పాదుకా పట్టాభిషేకం నుంచీ మనం ఎంతదూరం ప్రయాణం చేశామో గుర్తుచేసుకోవడానికి ఇది ఒక సైన్ పోస్ట్.

భార్య పురిటికి వెళ్ళింది. భర్త ఓ అందకత్తె వ్యామోహంలో పడ్డాడు. సుఖాల్లో మునిగి తేలాడు. భార్య తిరిగి వచ్చింది.

అందకత్తెని వదిలించుకుందామనుకున్నాడు. ఆమె వదలలేదు. వెంట బడింది. వేధించింది. చివరికి ఆమెని చంపవలసి వచ్చింది. ఇదీ ఓ అక్రమమైన మెలోడ్రామాయే. దుర్మార్గం నశించింది కనుక. కానీ ఇందులో సెక్సుని అలంకరించారు అద్భుతమైన టెక్నిక్‌తో. ఆ సినీమా పేరు బేసిక్ ఇన్‌స్టింక్ట్. బేస్ ఇన్‌స్టింక్ట్ కూడా!

సినీమా అందమైన కత్తి. అతి క్రూరమైనకత్తి. అప్రమత్తంగా ఉండకపోతే పీకని కత్తిరిస్తుంది. టెక్నిక్ ‘చెడు‘నీ గ్లామరస్‌గా తీర్చి దిద్దగల Good technique, more often than not, over emphasizes the idea. If you cannot quallfy the idea, it hits the moral fiber of the society.

ప్రేక్షకుడి మీద ఈ ధోరణుల ప్రభావం ఏమిటి? ఈ ప్రశ్న ఎవరు వేసుకుంటున్నారు? ఎవరు వేసుకోవాలి?

Camera narrates truth 24 times per second అన్నాడు గొదార్డ్. సినీమానే నమ్ముకుని అమ్ముకుంటున్న టీవీ ఛానళ్ళు they are narrating truth 40 times per second అంటాను. ఆ truth distort అయి, distortion glamorize అయి, అమ్మకదారుడి చేతిలో పడినప్పుడు సమాజం గతి ఏమిటి?

ఏమో, ఈ ప్రశ్నకు ఎవరు సమాధానం చెప్పాలో తెలియదు!

(హైదరాబాదు ఫిలిం క్లబ్బు స్వర్ణోత్సవాల సందర్భంగా జరిగిన సదస్సులో చదివిన ప్రసంగ పాఠం. తదుపరి తెలుగు సమాఖ్య చతుర్థ మహా సభల ప్రత్యేక సంచిక ‘తెలుగు జగతి‘ లో ప్రచురితమైంది.)

సరదా..సరదాగా..!

ఓ సుప్రసిద్ధ తెలుగు నటుడు ఓ గొప్ప పండితుని కలుసుకున్నాడు.

" నా నటనకు తెలుగు ప్రజలంతా బ్రహ్మరథం పడుతున్నారనుకోండి..అయితే ఒక్క అనుమానం పీడిస్తోందినన్ను!" అన్నాడు గంట బోర్ కొట్టి.

"ఏమిటది?" అడిగాడు పండితుడు.

"నేను ఈ రంగం నుంచీ నిష్క్రమించాకకూడా తెలుగు ప్రజలు నన్నింతగా ఆదరిస్తారంటారా?" అడిగాడతను.

"ఇంతకంటె ఎక్కువ ఆదరిస్తారు" అన్నాడు పండితుడు చిరునవ్వుతో.

***

బోనులో వున్న సినీ నటిని ఓ సారి పరీక్షగా చూసి " నీ వయసెంత?" అనడిగారు జడ్జిగారు.

ఆమె జవాబు చెప్పేలోగా మళ్ళీ ఠక్కున తనే అన్నారు.

"చూడమ్మా! అన్నీ నిజాలే చెప్తానని ఇంతకుముందే ప్రమాణం చేసి వున్నావ్! కనుక విషయం దృష్టిలో వుంచుకుని జవాబు చెప్పు.."

యువతి ఓ క్షణం లోచించి "ఇరవై రెండేళ్ళుపైన కొద్ది నెలలు.." అంది.

"కొద్ది నెలలు అంటే ఎన్ని?" అనుమానంగా అడిగారు జడ్జిగారు.

"నూట పధ్నాలుగు!" అందామె తడుముకోకుండా..!

-యర్రంశెట్టి శాయి